

מסכת בכורות פרק ז

(מג,א) משנה מומין אלו, בין קבועין בין עוברים, פוסלין באדם. ויתר עליהן: הכילון, והלפתן, והמקבן, ושראשו שקוט, וסקיפת. ובעלי חטרות, **רבי יהודה מכשיר וחכמים** פוסלין. הקרח פסול. איזהו קרח? כל שאין לו שיטה של שער מוקפת מאוזן לאוזן. אם יש לו, ה"ז כשר:

גמרא {אמאי? והאיכא יבלת, דלא כתיב באורייתא באדם. ותו, דק תבלול, דלא כתיבי בבהמה <מילף ילפי מהדדי, דתניא: באדם לא נאמר בו יבלת; בבהמה לא נאמר דק תבלול. מנין ליתן את האמור של זה בזה ואת האמור של זה בזה? ת"ל: "גר-גרב" "ילפת-ילפת" לגזירה שוה.

~מפני, דאי לא מפני, איכא למיפרך: אדם מבהמה לא יליף, שכן היא עצמה קריבה לגבי מזבח; בהמה מאדם לא ילפא, שכן נתרבה במצות. לאיי אפנויי מפני? לכתוב רחמנא ילפת, ולא בעי גרב, ואנא אמינא: ומה ילפת, דלא מאיסא, הוי מומא, גרב, דמאיס, לא כל שכן! "גר-גרב" דכתב רחמנא, למה לי? לאפנויי!

{ולכתבינהו רחמנא כולהו בחד, וגרב וילפת הכא והכא, ולילפו מחדא? <אהייא? בהי ליכתב רחמנא? אי כתב באדם, הוה אמינא: כל דפסול באדם פסול בבהמה - קלוט וחוטין דליתנהו באדם, בבהמה נמי לא ליפסלו. ולכתוב רחמנא כולהו בבהמה? הוה אמינא: כל דפסול בבהמה, פסול באדם. גבן וחרוס, דליתנהו בבהמה, באדם נמי לא לפסלו.

{ולכתבינהו רחמנא כולהו בחד, והנך דליתנהו באידך, לכתוב רחמנא בבהמה, והנך דליתנהו באידך, לכתוב באדם, וגרב וילפת הכא והכא, ולילפי מהדדי? <אלא כתנא דבי רבי ישמעאל, דתנא **דבי רבי ישמעאל**: כל פרשה שנאמרה ונשנית, לא נשנית אלא בשביל דבר שנתחדש בה. אמר **רבא**: למה לי דכתב רחמנא מוס באדם, מוס בקדשים, מוס בבכור? צריכא! דאי כתב רחמנא מוס באדם, שכן נתרבה במצות; אדם מבכור בהמה לא אתי, שכן הוא עצמו קרב לגבי מזבח; קדשים מבכור לא אתי, שכן קדושתו מרחם; אדם מקדשים לא אתי, שכן הן עצמן קריבין; בכור מקדשים לא אתי, שכן קדושתו מרובה.

חדא מחדא לא אתיא - תיתי חדא מתרתי. מהי תיתי? <לא לכתב רחמנא בבכור, ותיתי מהנך? <מה להנך, שכן קדושתן מרובה ונוהגין בפשוטין; <לא לכתוב בקדשים ותיתי מהנך? <מה להנך, שכן קדושתן מאליהן; <לא לכתוב באדם ותיתי מהנך? <מה להנך,

שכן הן עצמן קריבין לגבי מזבח. צריכי:

יתר עליהן באדם: מנא ה"מ? א"ר יוחנן: דאמר קרא: (ויקרא כא)
"כל איש אשר בו מום מזרע אהרן" - איש ששוה בזרעו של אהרן.
(מגב) מאי איכא בין מומא לשאינו שוה בזרעו של אהרן? איכא
משום אחולי עבודה - מומא מחיל עבודה, דכתיב: (ויקרא כא)
"מום בו... ולא יחלל"; שאינו שוה בזרעו של אהרן, לא מחיל
עבודה. מאי איכא בין שאינו שוה בזרעו של אהרן ומשום מראית
העין? איכא בינייהו עשה:

כילון - דדמי רישיה לאכלא; לפתא - דדמי רישיה לגדגלידא
דליפתא. תנא: וצוארו עומד באמצע ראשו; מקבן - דדמי רישיה
למקבן.

ושראשו שקוט מלפניו - וסקיפת מאחוריו, כדאמרי אינשי, שקיל
פיסא. תנא: וצוארו שקוט ושמוט - שקוט, דחביא מחבא; שמוט,
דאריך ושמוט:

ובעלי חטרות ר' יהודה כו': דאית ביה עצם, כולי עלמא לא פליגי
דפסלא. כי פליגי דלית ביה עצם - מר סבר: הא אינו שוה בזרעו
של אהרן, ומר סבר: קרקורא דבישרא בעלמא הוא:

הקרח פסול: אמר **רבא**: ל"ש אלא שאין לו לאחריו ויש לו לפניו,
אבל יש לו לאחריו, כשר, וכל שכן שיש לו לאחריו ואין לו לפניו.
ואיכא דמתני אסיפא: ואם יש לו, ה"ז כשר - אמר **רבא**: לא שנו
אלא שיש לו לאחריו ואין לו לפניו, אבל יש לו בין לאחריו בין
לפניו, פסול, וכל שכן שיש לו לפניו ואין לו לאחריו, ודאין לו כלל,
דפסול.

א"ר יוחנן: הקרחנין והננסין והזבלגנין פסוליין, לפי שאינן שוה
בזרעו של אהרן. קרחנין תנינא; ננסין תנינא; זבלגנין איצטריך
ליה לאשמועינן. ומהו דתימא? משום מראית העין. {והא כל היכא
דאיכא משום מראית העין איתנא קתני: ושנשרו ריסי עיניו, פסול
מפני מראית העין. כמהו דתימא? תני חדא, וה"ה לכולהו. {והא,
כל היכא דאיכא, מיהדר ומיתנא - קא הדר ותני: ושניטלו שיניו
פסול משום מראית העין. אלא לאפוקי מהא דתניא, דתניא:
הקרחנין והננסין והזבלגנין כשרים, ולא אמרו פסול אלא משום
מראית העין. כמהו האי תנא? ר' יהודה היא, דתניא: ר' יהודה
אומר: (ויקרא א) "הכהנים" - לרבות הקרחנין:

משנה אין לו גבינין, או אין לו אלא גבין אחד, זהו גבן האמור
בתורה. **רבי דוסא** אומר: שגבינין שוכבין. **רבי חנינא בן אנטיגנוס**
אומר: שיש לו שני גבין ושתי שדראות:

גמרא {ו"גבן" דאין לו משמע? ורמינהו: "גבן" - שיש לו גבינין הרבה. גאין לו גבינין, או אין לו אלא גבין אחד, מנין? ת"ל: "או גבן" <אמר רבא זהו מדרש: או גבן:

רבי דוסא אומר כו': {למימרא דחיי! והא איתמר: המפלת בריה שיש לה שני גבין ושתי שדראות. ואמר **רב**: באשה אינו וולד; בבהמה אסור באכילה. כבר רמא ניהליה **רב שימי בר חייא לרב** וא"ל: שימי את! אלא בששדרתו עקומה:

משנה החרום פסול. איזהו חרום? הכוחל שתי עיניו כאחת. שתי עיניו למעלה, ושתי עיניו למטה; עינו אחת למעלה ועינו אחת למטה; רואה את החדר ואת העלייה כאחד; סכי שמש, והזגדן, והצירן, ושנשרו ריסי עיניו, פסול מפני מראית העין:

דף מג, גמרא ת"ר: חרום שחוטמו שקוע. חוטמו סולד, חוטמו בולם, חוטמו נוטף, מנין? ת"ל: "או חרום". ר' יוסי אומר: אין חרום אלא הכוחל שתי עיניו כאחת. אמרו לו: הפלגת! (**מד, א**) אע"פ שאינו כוחל שתי עיניו כאחת:

שתי עיניו למעלה, שתי עיניו למטה: מה שתי עיניו למעלה, שתי עיניו למטה? אילימא שתי עיניו למעלה דחזי למעלה, שתי עיניו למטה דחזי למטה, עינו אחת למעלה ועינו אחת למטה דחזאי עינו אחת למטה ועינו אחת למעלה, היינו רואה את החדר ואת העלייה כאחת. אלא שתי עיניו למעלה, דקיימן למעלה; שתי עיניו למטה, דקיימן למטה; עינו אחת למעלה ועינו אחת למטה, דקיימי עינו אחת למעלה ועינו אחת למטה, וקיימי כסדרן נמי, ורואה את החדר ואת העלייה כאחת.

מנא הני מילי? דת"ר: (ויקרא כא) "בעינו" - כל מה שבעינו. מכאן אמרו: שתי עיניו למטה, שתי עיניו למעלה, עינו אחת למעלה ועינו אחת למטה ורואה את החדר ואת העלייה כאחת, או שמדבר עם חבירו ואחר אומר לי רואה.

תנו רבנן: (ויקרא כא) "עור" - בין סומא בשתי עיניו, בין סומא באחת מעיניו. חורוור, והמים הקבועין מנין? ת"ל: "איש עור". אמר **רבא**: למה לי דכתב רחמנא "איש עור... דק... תבלול בעינו"? צריכי, דאי כתב רחמנא "עור", משום דליתנהו כלל, אבל חורוור והמים הקבועין דאיתנהו ביה, לא - כתב רחמנא: "איש"; ואי כתב רחמנא "איש", משום דלא קא חזי כלל, אבל מחסורייתא לא - כתב רחמנא "דק"; ואי כתב רחמנא "דק", משום דמחסרון, אבל מבלבלייתא לא - כתב רחמנא תבלול; ואי כתב רחמנא "תבלול", משום דמבלבול, אבל משום משניותא, לא - כתב רחמנא "בעינו".

אמר **רבא**: הלכך כל מחמת כהיותא, אתיא מ"איש"; מחסורייתא מ"דק"; מבלבלייתא מ"תבלול"; משניותא מ"בעינו" סכי שמש, והזגדן, והצירן, ושנשרו ריסי עיניו, פסול מפני מראית העין: **תני רב יוסף**: סני שמש.

זגדיין - מחוי **רב הונא**: חד מדידן וחד מדידהו, ואיקפד **רב יהודה**. {מיתבי: שכבנא - שגבינו שוכבים; זגדום - אחד שחור ואחד לבן. כתנא, כל זוגא דלא שוי להדדי, זגדום קרי ליה. הצירן - עיניו תרוטות וצירניות, דומעות, דולפות, טורדות. תנא: הזדיר והלופין והתמיר; זויר - דמזור עיניה; לופין - דנפישין זיפיה; תמיר - שתמו זיפין. } והני גבי מומין תנו להו?! ~והתנן: שנשרו ריסי עיניו פסול מפני מראית העין? כלא קשיא - הא דאשתור גרדומי, הא דלא אישתור גרדומי:

משנה עיניו גדולות כשל עגל, או קטנות כשל אווז; גופו גדול מאבריו, או קטן מאבריו; חוטמו גדול מאבריו, או קטן מאבריו; הצומם, והצומע. איזהו צומע? כל שאזניו קטנות. והצומם? כל שאזניו דומות לספוג. שפתו העליונה עודפת על התחתונה, התחתונה עודפת על העליונה, הרי זה מום. ושנשרו שיניו, פסול מפני מראית העין:

גמרא אמר **רב**: משה רבינו עשר אמות היה, שנאמר: (שמות מ) "ויפרש את האהל על המשכן" - מי פרשו? משה רבינו פרשו! וכתבי: (שמות כו) "עשר אמות אורך הקרש". אמר ליה **רב שימי בר חייא לרב**: אם כן, עשיתו למשה רבינו בעל מום, דתנן: גופו גדול מאבריו או קטן מאבריו. אמר ליה: שימי! באמה של קרש קאמר:

חוטמו גדול כו': תנא: כאצבע קטנה:

הצימם והצימע: תנא: אף הצימח. לא הוו ידעי רבנן מאי צימח. שמעו לההוא טייעא דהוה קאמר: מאן דבעי צימח! ואישתכח גדיא

חזיזא - אמר **רב חסדא**: עז שאין לה קרנים, ורחל שיש לה קרנים, כשרים לגבי מזבח. תניא נמי הכי: יש דברים שהן כמומין ואינן כמומין, ושוחטין עליהם במקדש, אבל לא במדינה, ואלו הן: עז שאין לו קרנים ורחל שיש לו קרנים, והצימח, והצימם, והצומע אמר **רב חסדא** אמר **אמימר**: נטלו קרנותן וזכרותן עמהן, פסולה, ואין פודין עליהם; נטלו טלפיים וזכרותם עמהן, פסולין, ונפדין עליהם. {מיתבי: נטלו קרניין וטלפיין וזכרותן עמהן, פסולין,

ונפדין עליהן. כלא קשיא - הא דאיתעקור איתעקורי, הא דאיגוס איגומי. {ודאיגוס איגומי פסול?! ורמינהו: פרה ((אדומה)) שקרניה וטלפיה שחורים, יגוד. אתרגמה **זעירי**: מעילוי זכרות:

(מד,ב) משנה דדין שוכבין כשל אשה; כריסו צבה; טיבורו יוצא; נכפה, אפילו אחת לימים, רוח קצרה באה עליו, המאושבן, ובעל גבר:

גמרא אמר **רבי אבא בריה דרבי חייא בר אבא**: משתינין מים בפני רבים ואין שותין מים בפני רבים. ותניא נמי הכי: משתינין מים בפני רבים ואין שותין מים בפני רבים.

ומעשה באחד שביקש להשתין מים, ולא השתין, ונמצא כריסו צבה.

שמואל איצטריך ליה בשבתא דרגלא. נגדו ליה גלימא. אתא לקמיה דאבוה. א"ל: אתן לך ד' מאה זוזי, וזיל אהדר עובדא - את דאפשר לך - דלא אפשר ליה ליסתכן?!

מר בר רב אשי איצטריך אגודא גמלא. אשתין. אמרו ליה: חמתך קאתיא. אמר להו: באודנה!

{ותיפוק לי משום עלקא? {בשותת

ת"ר: שני נקבים יש בו באדם, אחד מוציא שתן ואחד מוציא שכבת זרע, ואין בין זה לזה אלא כקליפת השום. בשעה שאדם נצרך, אם נקבו זה לתוך זה נמצא עקר.

אמר **ר"ל**: מאי דכתיב (דברים ז) "לא יהיה בך עקר ועקרה ובבהמתך"? אימתי לא יהיה בך עקר? בזמן ש"בבהמתך". אמר **רבי יהושע בן לוי**: "לא יהיה בך עקר" - מן התלמידים, "ועקרה" - שלא תהא תפלתך עקורה לפני המקום. אימתי? בזמן שאתה משים עצמך כבהמה.

אמר **רב פפא**: לא ישתין אדם מים, לא על כלי חרס ולא על מקום קשה, דאמר **רב**: הני מדורי דבבל, מהדרי מיא לעין עיטס. אמר **אביי**: הא איתתא, לא תקום להדיא באנפי ינוקא; אגיסא, לית לן בה

תניא: **רשב"ג** אומר: עמוד החוזר מביא אדם לידי הדרוקן; סילון החוזר מביא אדם לידי ירקון. אמר **רבה בר רב הונא** אמר **רב קטינא** אמר **ריש לקיש**: דם רבה, שחין רבה; שכבת זרע רבה, צרעת רבה; צואה רבה, הדרוקן רבה; מי רגלים רבין, ירקון רבה:

רוח קצרית באה עליו - מאי ניהו? תנא: רוח בן נפלים באה עליו:

המאושבן ובעל גבר: תנא: משובן בביצים, ובעל גבר בגיד. תנא: משובן, זה הקיין; הגרבתן, זה בעל קיק. קיין בביצים, גרבתא בגיד. ועד כמה? מחוי **רב יהודה**: עד רכובה. תניא: **רבי אליעזר בן יעקב** אומר: עד רכובה, פסול; למעלה מן רכובה, כשר. איכא דאמרי: עד רכובה, כשר; למטה מן הרכובה, פסול:

משנה אין לו ביצים, או אין לו אלא ביצה אחת, הרי זה (ויקרא כא) מרוח אשך האמור בתורה. **רבי ישמעאל** אומר: כל שנימוחו אשכיו. **ר"ע** אומר: כל שרוח באשכיו. **רבי חנינא בן אנטיגנוס** אומר: כל שמראיו חשוכין:

גמרא קשיא ליה לרבי ישמעאל: הא **חסר** אשך מיבעי ליה! אתני: שנמרחו אשכיו. קשיא ליה לרבי עקיבא: האי **ממרוח** אשך מיבעי ליה! אתני: שהרוח באשכיו. קשיא ליה לרבי חנינא בן אנטיגנוס: האי רוח אשך מיבעי ליה. תני: שמראיו חשוכין. קסבר: גורעין ומוסיפין ודורשין. {היינו כושי! ארבי חנינא בן אנטיגנוס לא תני כושי:

משנה מקיש בקרסוליו ובארכבותיו, (מה, א) ובעל הפיקים, העיקל. איזהו העיקל? כל שהוא מקיף פרסותיו ואין ארכבותיו נוקשות זו לזו. פיקה, יוצא מגודלו; עקיבו, יוצא לאחוריו. פרסותיו רחבות כשל אווז, אצבעותיו מורכבות זו על זו, או קלוטות - למעלה עד הפרק, כשר; למטה מן הפרק וחתכה, כשר. היתה בה יתרת וחתכה, אם יש בה עצם, פסול, ואם לאו, כשר. יתר בידיו וברגליו, שש ושש, עשרים וארבע, **ר' יהודה מכשיר, וחכמים פוסלין**. השולט בשתי ידיו, **רבי פוסל וחכמים מכשירין**:

גמרא ת"ר: (ויקרא כא) "שבר רגל" - אין לי אלא שבר רגל - מנין לרבות הקישן והעיקל והקילבן? ת"ל: "או שבר רגל". תנא: בעל הפיקין והשופנר. **א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן**: בעל הפיקין, שיש לו כסתות הרבה; שופנר, שאין לו כסתות כל עיקר:

פיקה יוצא מגודלו ועקיבו יוצא לאחוריו: **א"ר אלעזר**: שוקו יוצא באמצע רגלו:

פרסותיו רחבות כשל אווז: אמר **רב פפא**: לא תימא דטריפה ולא סדיקא, אלא כיון דטריפה, אע"ג דסדיקא:

אצבעותיו מורכבות זו על גב זו או קלוטות: ת"ר: (ויקרא כא) "שבר יד" - אין לי אלא שבר יד - אצבעות מורכבות או קלוטות

למעלה מן הפרק וחתכן - וְהָאִמְרָת כָּשֶׁר! | אֲלֵא וְלֹא חֲתַכְן - מִנִּין? ת"ל: או שבר יד:

היתה בו יתרת וחתכה, אם יש בה עצם פסול, ואם לאו כשר: אמר **רבה בר בר חנה** אמר ר' **יוחנן**: והוא שנספרת ע"ג היד. ת"ר: יתירה שיש בה עצם ואין בה צפורן, מטמא במגע ובמשא, ומטמא באהל, ועולה למנין קכ"ה. אמר **רבה בר בר חנה** א"ר **יוחנן**: ובנספרת על גב היד. אמר **רב חסדא**: דבר זה רבינו הגדול אמרו - המקום יהיה בעזרו: יתרת שיש בה עצם ואין בה צפורן, מטמא במגע ובמשא ואין מטמא באהל. אמר **רבב"ח** א"ר **יוחנן**: ובשאינה נספרת על גב היד. {א"ר **יוחנן**: עשו דבריהם כדברי נביאות! מה נפשך? אי אבר הוא, באהל נמי תטמא, ואי לאו אבר הוא, במגע ובמשא נמי לא ליטמי. >אמר **רב הונא בר מנחם** משמיה **דרב אחא בריה דרב איקא**: משום עצם כשעורה נגעו בה. ><**רב פפא** אמר: גזירה שאינה נספרת אטו נספרת. {אי הכי, שאינה נספרת באהל נמי תטמא! >עבדו רבנן היכירא כי היכי דלא לישרפו עליהו תרומה וקדשים

תנן התם: רוב בנינו ורוב מנינו של מת, אע"פ שאין בו רובע, טמאין. ת"ר: איזהו רוב בנינו? שני שוקיים וירך אחד, הואיל ורוב גובהו בגדול. איזהו רוב מנינו? קכ"ה. {א"ל **רבינא לרבא**: תנא מניינא אתא לאשמועינן?! קמ"ל כדתניא: חסר, שאין בו אלא מאתים, ויתר, שיש בו מאתים ושמונים וא'. כולן עולין למנין קכ"ה. זיל בתר רובא דאינשי

א"ר **יהודה** אמר **שמואל**: מעשה בתלמידיו של ר' **ישמעאל**, ששלקו זונה אחת שנתחייבה שריפה למלך. בדקו ומצאו בה מאתים וחמשים ושנים. אמר להם: שמא באשה בדקתם, שהוסיף לה הכתוב שני צירים ושני דלתות?

תניא: **רבי אלעזר** אומר: כשם שצירים לבית, כך צירים לאשה, שנאמר: (שמואל א ד) "ותכרע ותלד כי נהפכו עליה ציריה" **רבי יהושע** אומר: כשם שדלתות לבית, כך דלתות לאשה, שנאמר: (איוב ג) "כי לא סגר דלתי בטני". **רבי עקיבא** אומר: כשם שמפתח לבית, כך מפתח לאשה, שנאמר: (בראשית ל) "ויפתח את רחמה" {לרבי עקיבא קשיא דתלמידי רבי ישמעאל. >דלמא אידי דזוטרא אתמוחי מתמח.

אמר **רב**: וכולן אין מטמאין באהל, שנאמר: (במדבר יט) "זאת התורה אדם כי ימות באהל" - דבר השווה לכל אדם. {אמר ליה **אביי**: ובאיש ליכא?! והכתיב: (ישעיהו כא) "צירים אחזוני כצירי

יולדה" | <צירי בשר. {והכתיב: (דניאל י) "אדני במראה נהפכו צירי" <הכא נמי, צירי בשר. ~הכי נמי מסתברא, דאי לא תימא הכי, מאתים וארבעים ושמנה היכי משכחת לה? לא באיש ולא באשה:

(מה,ב) יתר בידיו וברגליו שש ושש, עשרים וארבע, **ר' יהודה** מכשיר, **וחכמים** פוסלין. אמר **ר' יצחק**: ושניהם מקרא אחד דרשו (שמואל ב כא) "ותהי עוד מלחמה", וכתוב: (שמואל ב כא) "ויהי איש מדון אצבע ידיו ואצבע רגליו שש ושש". מר סבר בגנותיה משתעי, ומר סבר בשבחיה משתעי.

אמר **רבה**: מה לי דכתיב "שש ושש עשרים וארבע מספר"? <צריכי, דאי כתב רחמנא "שש ושש" הוה אמינא: שית ידיה ושית דכרעיה - כתב עשרים וארבע; ואי כתב "עשרים וארבע" הוה אמינא: הוא חמש מהאי גיסא ושבע מהאי גיסא. כתב: "שש ושש". "מספר" - בנספרת ע"ג היד

תניא: א"ר **יהודה**: מעשה באדם אחד שבא לפני **רבי טרפון**, יתר בידיו וברגליו, שש ושש, עשרים וארבע. אמר לו: כמותך ירבה בישראל! אמר לו **ר' יוסי**: משם ראיה?! כך אמר לו: כמותך יתמעטו ממזירי ונתיני מישראל:

השולט בשתי ידיו, **רבי** פוסל **וחכמים** מכשירין: ת"ר: איטר, בין ביד בין ברגל, פסול. השולט בשתי ידיו, **רבי** פוסל **וחכמים** מכשירין. מר סבר כחישותא אתחלא בימין, ומר סבר בריותא אתחלא בשמאל:

משנה הכושי, הגיחור, והלבקן, והקפת, והננס, והחרש, והשוטה, והשיכור, ובעלי נגעים טהורים, פסולין באדם וכשרים בבהמה. **רשב"ג** אומר: שוטה מן הבהמה אינה מן המובחר. **רבי אלעזר** אומר: אף בעלי הדלדולין פסולין באדם וכשרין בבהמה:

גמרא כושי - אוכמא; גיחור - חיוורא; לבקן - סומקא. {איני! והא ההוא דאמר להו: "מאן בעי לוקיאני?" ואישתכח חיוורא! | <אלא כושי - אוכמא; גיחור - סומקא, כדאמרי אינשי: סומקא גיחיא; לבקן - חיוורא, כההוא דאמר להו: "מאן בעי לוקיאני?" ואישתכח חיוורי:

קפת: תני **רב זביד**: גבוה. {איני! והתני **ר' אבהו**: מנין שהקב"ה משתבח בבעלי קומה? שנאמר: (עמוס ב) "ואנכי השמדתני את האמורי מפניהם אשר כגובה ארזים גבהו" אמר **רב פפא**: באריכא שמיטה סניא. אמר **ר"ל**: גבוה לא ישא גבוהית, שמא יצא מהן תורן; ננס לא ישא ננסת, שמא יצא מהם אצבעי; לבן לא ישא

לבנה, שמא יצא מהם בוהק; שחור לא ישא שחורה, שמא יצא מהן טפוח:

החרש השוטה והשכור: {שכור מחיל עבודה! בהדי מומי דמחילי עבודה בעי למיחשב! אבשאר דברים המשכרים, ודלא כר' יהודה, דתניא: אכל דבילה קעילית ושתה חלב או דבש, נכנס למקדש חייב:

משנה אלו כשרין באדם ופסולין בבהמה: אותו ואת בנו, טריפה, ויוצא דופן {ושנעבדה בהן עבירה ושהמית את האדם}. והנושא נשים בעבירה, פסול עד שידירנה הנאה, והמטמא למתים, פסול עד שיקבל עליו שלא יהא מטמא למתים:

גמרא ואלו כשרין באדם. מאי? באותו ואת בנו. >אילימא אהרן ובניו, דכותיה תייש ובנו, מי נהיג? ~והתניא: אותו ואת בנו נוהג בנקבות, ואינו נוהג בזכרים. >אלא תיישה ובנה, דכוותה הכא כהנת ובנה, כהנת בת עבודה היא?! לעולם אהרן ובניו, דכוותה הכא, תייש ובנו. אמרי במערבא משמיה דר' יוסי בר אבין: עדא אמרה חנניה היא, דתניא: אותו ואת בנו, נוהג בנקבות ואינו נוהג בזכרים. **חנניה** אומר: נוהג בזכרים ובנקבות:

והנושא נשים בעבירה, פסול עד שידירנה הנאה, והמטמא למתים, פסול עד שיקבל עליו שלא יהא מטמא למתים: תנא: נודר ועובד, יורד ומגרש. {וליחוש דלמא אזיל לגבי חכם ושרי ליה? >קסבר: צריך לפרט את הנדר. {הניחא למ"ד צריך לפרט את הנדר, אלא למ"ד אין צריך לפרט את הנדר, מאי איכא למימר? >דמדרינן ליה ברבים. {הניחא למ"ד נדר שהודר ברבים אין לו הפרה, אלא למ"ד יש לו הפרה, מאי איכא למימר? >דמדרינן (מו,א) ליה אדעת רבים. אמר **אמימר**: הלכתא: אפילו למ"ד נדר שהודר ברבים יש לו הפרה, על דעת הרבים אין לו הפרה; וה"מ לדבר הרשות, אבל לדבר מצוה, יש לו הפרה, כי ההוא דמקרי דרדקי. אדריה **רב אחא** דקא פשע בינוקי, ואהדריה **רבינא**, דלא אשכח דהוה דייק כוותיה:

והמטמא למתים כו': מאי שנא הכא דסגי ליה בקבלה, ומאי שנא התם דמדרינן ליה? התם יצרו תקפו: